

Arrest

**nr. 259 543 van 24 augustus 2021
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 19 november 2018, samen met haar echtgenoot, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde haar op 29 april 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster diende samen met haar echtgenoot op 28 mei 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2020 verklaarde het bestuur die aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk, doch ongegrond. Verzoekster en haar echtgenoot stelden hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is gekend onder het rolnummer X.

Bij arrest nr. 250.056 van 26 februari 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ten aanzien van verzoekster werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

*naam: R. V.
voornaam: Y. C.
geboortedatum: ...
geboorteplaats: R.
nationaliteit: Venezuela*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 27 april 2021 een tweede medische verblijfsaanvraag in, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2021 verklaarde het Bestuur de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

Verzoekster beviel op 5 mei 2021 van een zoon.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

(...)

II.1.3 De verwerende partij in essentie dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zonder meer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zo lijdt de echtgenoot van de verzoekende partij aan verschillende medische problemen, cf. aanvraag tot medische regularisatie dd. 27 april 2021:

(...)

De echtgenoot van de verzoekende partij is hiervoor in behandeling. Verwerende partij heeft verzoekende partij nooit gehoord en niet onderzocht of verzoekende partij terug kan keren naar haar land en de nodige behandeling kan verder zetten.

De verwerende partij zal wellicht repliceren dat er reeds een beslissing werd genomen aangaande een medische regularisatie dd. 11 juni 2020, doch de medicatie is inmiddels gewijzigd. Zij zou dit geweten hebben, mocht zij de verzoekende partij gehoord hebben hieromtrent. Zo neemt zij op heden het medicament D-Cure en Levocitirizina, wat niet het geval was voorheen.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenrecht, het hoorrecht, evenals de materiële motiveringsverplichting en artikel 3 EVRM heeft geschonden.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij stelt dat volgens haar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak omdat volgens haar niet werd onderzocht of zij bij terugkeer al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt: *“Op 29/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/02/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980;”* De verzoekende partij betwist niet dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming, noch dat de Raad het beroep tegen deze beslissing verworpen heeft op 26 februari 2021. Door deze twee instanties werd aldus reeds vastgesteld dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM, aangezien artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land van herkomst dermate gewijzigd is sedert het laatste arrest, dat het bestuur zich niet meer zou kunnen baseren op deze beoordeling.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de medische toestand van haar echtgenoot, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij en haar echtgenoot reeds een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 juni 2020 verklaarde het bestuur de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ontvankelijk maar ongegrond. Aldus kan de verzoekende partij niet voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de medische situatie van haar echtgenoot. De verzoekende partij en haar echtgenoot stelden beroep in bij de Raad, maar een dergelijk beroep heeft geen schorsende werking. Krachtens het "privilège du préalable" wordt de administratieve rechtshandeling geacht wettig te zijn, tenminste zolang ze niet wordt vernietigd. Het bestuur heeft de medische problemen van de echtgenoot van de verzoekende partij reeds beoordeeld heeft in het kader van voornoemde aanvraag zodat aldus rekening werd gehouden door het bestuur met de medische situatie van haar echtgenoot.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel wel dat de medicatie ondertussen gewijzigd zou zijn. De Raad kan enkel vaststellen dat dit gegeven niet kenbaar werd gemaakt aan het bestuur. Pas op 27 april 2021 diende de echtgenoot van de verzoekende partij een nieuwe medische regularisatieaanvraag in. In deze aanvraag maakt de advocaat gewag gemaakt van het medicijn D-cure en levocitirizina (allicht wordt bedoeld levocitirizine). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden is dit geen nieuw medicijn. Ook in de vorige aanvraag werd reeds melding gemaakt van D-cure en een antihistaminicum. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat indien zij gehoord zou zijn geweest, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden.

Bovendien en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota van 21 april 2021, die het volgende vermeldt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde in België te verblijven met haar echtgenoot (wettelijk gehuwd). Zij maken beiden het voorwerp uit van het BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. De echtgenoot van betrokkene heeft wel medische problemen (hartproblemen en hij diende een aanvraag 9ter in. De naam van betrokkene werd ook opgenomen in de aanvraag 9ter, die negatief werd afgesloten. In de beslissing van 11-06-2020 stond vermeld:*

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. *Uit bovenstaande blijkt dat* niet kan worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar hierover had moeten horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke elementen van haar dossier, noch dat de verwerende partij de bestreden beslissing zou genomen hebben met schending van artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het determinerend motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk: *“(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van*

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”. Dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU